

TITANIA:

See kõik on armukade väljamõeldis
pool suve juba meil, kui koguneme
vaid kingul, orus, aasal, metsa all
või selgel kaljulättel, ojakõrkjais
või mere uhtuval liivarannal
ringmänguks viliseva tuule saatel,
sa rikud lõbu tüli norides!

Tuul meile vilet löi, kuid asjata,
ning kättemaksuks imes merest kokku
kõik nakatavad udud. Need on maal
nii uhkeks ajand tühisedki jõed,
et veed on paisund üle kallaste.

Nüüd härg veab oma iket ilmaaegu,
ka kündja higi voolab asjatult,
noor vili määndub ohteid ajamata,
jäab tühjaks koppel lainetaval arul,
suu-sõratõves kari nuumab kaarnaid,
kus veeremäng käis, õõtsub mudatiik,
ja labürindikeerud ilumurul
on kasvand kinni, keegi neil ei käi.

Jäab surelikel oodata vaid talve;
neil rõõmus laul nüüd ühtki ööd ei ehi.

Seepärast vete käskijanna kuu,
palg kaame vihast, peseb õhku nõnda,
et jooksvatõbe on kõik kohad täis.

See korratus on segi paisanud
kõik aasta-ajad: hõbepäised härmad
on punetava roosi värskes kaisus;
ja vana Talve harvu jäiseid juukseid

õrn lõhnav vanik suvepungadest
just nagu pilkeks ehib... Kevad, suvi,
häid saake kandev sügis, kuri talv
on rõivad vahetand ja nõutu maailm
ei teagi enam, kes neist keegi on.
Ja kõik see pahanduste pesakond
on sigind meie vaidlusest ja riiust –
nad kõik on meie endi kätetöö.

HELENA :

Oo, kuidas õnn võib naistel erineda!
Niisama kauniks linn peab mind kui teda,
ent mis see loeb: Demetrius ei pea...
Mis teavad teised, tema vaid ei tea!
Ta eksib, Hermiasse hullund meel,
ent mina, teda püüdes, enam veel.
Arm ju ei tunne sellist armetust,
mil armund silmis poleks ülevust.
Ei peas, vaid põues sünnib armu ime:
Cupidol tiivad on, kuid ta on pime.
Arm arukesest põrmugi ei hooli,
vaid pimesi ja huupi ammub nooli.
Eks sellepärast Armu lapseks peeta,
et valikus käib tihti eksiteed ta.
Nii nagu poistel mängus valed keelel,
poiss-armgi aina luiskab kergel meelel.
Demetrius ei pidand varem vahet,
talt truudusvandeid sadas nagu rahet;
ent Hermiast uus lembeleek tas süttis,

mis vandrahe peagi sulaks küttis...
Las kuuleb mult, et pageb Hermia,
siis küllap metsa ruttab tema ka
öökatte all. Kui saan talt tänusõnu,
on see küll kallilt lunastatud mõnu!
Kuid las mu piinadki teeb rikkaks see,
et armsaga teen kaasa selle tee!

PUCK:

Kui meil, varjudel on süüd,
et ei meeldind teile nüüd,
mõelge siis, et uneilm
oli kõik, mis nägi silm.
Kui sel väetil, tühjal lool
uni vaid on tuum ja sool,
laitma kurjalt meid ei peaks –
andke andeks, teeme heaks.
Puck on aus ja sõna peab:
kui meil pälvimatult veab,
et ei kuule sisinat,
näete varsti paremat,
või siis Puck on valetaja.
Nii, head ööd nüüd, lahke maja!
Kui veel plaksutate käsi,
püüdlük Robin ka ei väsi.